

## For lidt og for meget

Nu - nu - nu! Buskene lyser med et lysegrønt skær. Det er forår. Snart bliver det sommer. Jeg elsker at være ved havet i Danmark om sommeren, men sidste år flygtede vi fra regnen. Vi tog imod en stående invitation til det sydligste Europa. Til Calabrien, hvor min danske veninde og hendes italienske mand bor hver sommer i "hans" landsby.

Hurtigt blev vi en del af vanen. Dagtimerne under "skyggerne" - kvadratiske åbne rum bygget af lægter og sejl, hvorunder hver familie lever sit liv. Vi læste, badede, fiskede og snakkede. Men der var regler for snakken. F.eks. kunne vi ikke bruge ordet mafia. Ikke for ingenting havde vi udsigt til Vesuv på Sicilien. Ganske vist hedder de kriminelle dele i Calabrien: Ndranghetaen, og ingen andre taler dansk, men når vi talte om mafiaen, hvad den end hedder, blev det til "dem vi ikke taler om", når vi talte om dem. Og det gjorde vi, for man mærker det kriminelle touch ind over idyllen - hver dag.

Når dagen blev sval havde vi vores små udflugter. Den første dag gik vi en lang og dejlig tur op på bjerget til en lille borgruin, hvorfra en Herremand havde tyranniseret dalen for mange år siden. Undervejs spiste vi brombær. Der var mandler og bergamotfrugter. Kaktusfrugter åbnede vi forsigtigt med en kniv, og det dejligste frugtkød fristede. Citruslunde lå udstrakt for vores fødder. Imponerende smukt indtil Mimo fortalte at ejeren havde brugt slaver til at dyrke markerne. Det var blevet opdaget og landmanden sad nu i fængsel. Puha. Det var godt! - Men nej, for sønnerne fortsatte, nu bare med illegal arbejdskraft. Jeg tænkte på de stakkels indvandrere og landmændene derhjemme. Konkurrenceforholdene er ikke helt fair.

Endelig kom vi op på toppen af bjerget. Ruinen var blevet restaureret med EU-penge. Det skulle vi så nyde. Problemet var bare, at et millionbeløb var gået til et mindre flisegulv, man kunne købe i et hvilket som helst byggemarked, og der voksede allerede ukrudt op mellem fliserne. Min forargelse var ved at koge over. Hvordan kunne det gå til? Vi havde på højskolen lige fået 5000 kr. til et EU-arrangement, og der var så meget efterfølgende papirarbejde, at jeg næsten (næsten) hellere havde været pengene foruden. Og her var penge hældt ud i ingenting. Svaret lå i: "Det vi ikke taler om". Næste dag skulle vi på årets udflugt op til den hellige Madonna. Undervejs skulle vi igennem Skt. Luca, og vores italienske ven var nervøs inden. Vi vidste alle, at det var Ndranghetaen's højborg. Vi naive skandinavere synes det var lidt spændende. Det syntes Mimo ikke.

Da vi kom til byen, blev vi helt på det rene med bare at køre hurtigt igennem. Vi havde vænnet os til vejskilte med skudmærker, fordi det var en vane at skyde efter et vejskilt eller to, når man havde været på jagt. Men her i Skt Luca var samtlige skilte og små affaldscontainere flænset op af maskingevær-salver. Det var ikke hér, vi behøvede at tage et lille hvil. Efter utallige hårnålesving i den storslåede natur kom vi endelig til den hellige Madonna. Vi blev taget godt imod og havde en skøn dag, oven i købet fik vi oplevet unge spille og danse den italienske folkedans tarantella. Da vi kom hjem igen til vores hus ved havet, ville min veninde lige vise os noget på YouTube. Her så vi, at ved klosterets træer, hvorunder vi havde nydt lidt skygge, havde politiet med skjult kamera optaget et møde mellem de forskellige Ndrangheta bossen, og man hørte, hvorledes de delte rovet. Jeg kunne blive ved...

Hjemme i Danmark igen.

Vi havde lige haft besøg af fødevarekontrollen. Det får vi hvert år, og trods elite-smileys efterlader de altid en liste med nye dyre opgaver. Én gang blev jeg ret irriteret, og spurgte hvordan det kunne gå til, at der hele tiden var nyt, der skulle ordnes, når de samme ting havde været i orden året før hos en anden kontrollør – og at det efter almindelig sund fornuft måtte være i orden. Jeg kunne mærke på det hele, at jeg nok hellere måtte tie, for ellers kom der bare mere på listen. Sådan føltes det. Bare ét eksempel på pedantisk adfærd. Rigtig mange kender lignende eksempler.

Men hvorfor er det sådan. Italien har sin historie, hvor den enkelte Italiener ikke har haft nogen som helst grund til at have tillid til deres stat og statsforvaltning, med deraf skævvridning af love og regler. Vi har vores, og den er vi alle med til at skabe. Hvis vi forarges kollektivt hver gang en enkelt misligholder en fælles tillid, har staten kun et svar, og det er mere kontrol og flere regler. Borger og stat har en fælles forpligtigelse til at holde den balance et fællesskab kræver. Ingen dansker kunne leve med Italienske tilstande.

*Af Else Mathiassen, forstander på Vestjyllands Højskole*